

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

ΝΥΧΤΑ βαθεύα και σιωπηλή... Ένας διαβάτης, γραβώντας άμεσημα στο σπίτι του, τραβούσε προς την Πόρτ - Μαργκό. Ξαφνικά, ένοσσε ένα ύπαιστρο σονιάσθημα, γιατί άκουσε πίσω του βήματα προφειλακά. Στρέφοντάς τότε άπώτρωμα, ίδε μια άνδρική σιά, ή όποια γλυπτοσσε άνάμωσα στά δέντρα της θεαδρωστωιας. Χωρίς να είνε φοβηταίωσς, ή διαβάτης άπώσ τάχυνε τό βήμα του άπώσσω, κ' έκανε να βγάλη τό πιστόλι του. Δέν πρόλαβε όμως, γιατί ή άγνωστος ήχτηρε με όρημ άπάνω του, τόν άνατοδοήγισσε, τόν έσπείξε δυνατά στό λαμίο και θά τόν έπνιγγε, άν δέν σπείβαινε κάτι τό άπρόσπαιτο :

Ο κακοποιός σπιδόθηκε άδύμωνα κ' άμωρε τό θάμα του, γιά να άμωρή έναστίν ένός κωκοσίου άντιπάλου !..

Ο νέος αυτός άντιπάλος δέν άσπικρινόταν φαίνετα. Μά με άμωροσσία του και με μια κλειστώ του στην καλά τό κωκοσίου, τόν άνάγκασε να τραπή πανωβόλως σέ άτακτο φυγή.

Ο άπρόσπαιτος αυτός άσπιδης, χωρίς να καταδεχτή να κωνηγήσει τόν κωκοσίου, έσπικρε άπάνω στον έσπικωμένο κάτω διαβάτη και τόν ρώτησε :

—Μήπως είσθε πλιγωριένος, κώφε ;

Δέν ήταν πλιγωριένος έκίνως, άλλα ήταν τόσο λαλισμένος, όστε δέν μωροσσε να σταθή στα πόδια του. Είτυπες περσοσσε ένα άρρωστω, μόνο άμώξι, τί σπική έκείνη. Ο άγνωστος αυτός τό φώναξε, τοποθέτησε σ' αυτό τόν λαλισμένο άνδρωπο και συνωδειοντάς τον, τόν πήγε ός τό μέγαρο του, έκει κωνήσε στη λαοφόρο Γκράντ - Αρμέ.

—Λέγωμα Λουδοβίκος Ξαντά, κώφε ; είσε στην έξώπορτα τό θύμα. Σας άρεσάω τη ζωή μου και δέν θά τό ξεράσω κατέ !.. Πώς λέγεσθε ;

—Λέγωμα Άρσεν Λουπέν ! είσε άλλα ή άγνωστος σπώτη του.

—Είλατε άδωσ τό μεσημέρι να φάμε μαζί ; Ξαντά ή κ' Ξαντά. Έτσι θά γνωροστώμε καλύτερα. Καί πάιν σάς είνωνομώ... Καληρότα σας !..

Την έσωγή έδειχνε ή Άρσεν Λουπέν δέν ήταν άκόμη ηρησμένος. Καί έτσι ή κ' Ξαντά δέν παραξενεύτηκε, μάλ' έσπικρε τό όνομα του άπώτρωστος του.

Την έπαινήν τό πωσί, Ξικρινότας ή Άρσεν Λουπέν, άρχισε να τρώει με άγύλλιασ τά χέρια του, μωρημωρίζοντας :

—Ευτίδωσ !.. Τό μεσημέρι θά είμα κάλεσμένω στους Έμπεύ !.. Τό σπείδιό μου έπίτμω θωάμωσα !.. Η είνωλοσσία μου ώτή άξίσει τη μεγαλοσρία μου και τό έκατομώρια τόν Έμπεύ άξίωσν την όρξή μου !..

Ετοιμώσσετε γρήγορα - γρήγορα, νύχτηρε και κατέβηκε είνωμος τη σάλλα του σπαισού του.

Σάν βρέθηκε στό δρόμο, είλε ένα τραμ που περνοσσε και πήδησε σέβεται σ' αυτό. Την ίδια σελήή όμως πήδησε σ' αυτό και κάποιος άλλος, ή όποιος σπώ και κάθισε καλά σέό Λουπέν.

—Λακών, άρχηγέ ; τού ρωτήρισε άμέσως.

—Η ύπόθεσις πάει περίφημα !.. άποκρίθηκε άλλα ή Λουπέν.

—Όστε έμώνετε στό σπείδι σας ; Ξανωανήθισσε δικά ή άλλος.

—Φίλε μου, είμα άνότος ! είσε ή Λουπέν. Άν σπρωθώταν τόσο άμωροσσία τη χθεανή νυχτωρήν είλαθε κ' άν είσσαι μια μωστοσσία και με ά γεσή κλειστώ σέ σένα, τόν καλύτερό μου φίλο, δέν τάκανα, βέβαια, γιά να έγκαταλείνω—τίν τελευταία σπική — τίν άμωρή τόν κώκοσιν μου άπάν !..

—Μά, άρχηγέ, κωκοσσοσύν μωρηκός διαδόσις κώκοσς όσπικρε, σπικρικά με τίν περσοσσία τού Έμπεύ... —Άρσώ τέξ να κωκοσσοσύν !..

Εξή μίνες τώρα, σπικνω διαρκός τά δίγματα μου στό ζώγος Έμπεύ. Καί έσοσ ότι μέσα στό χωρηστωαδίστό μου έχων έκατό σπαισά έκατομώρια !..

—Εκατό έκατ... !..

Μά ή Λουπέν πήδησε κώκοσς από τό τραμ, πριν ή φίλος του άπώτρωσσία τή ρώσι του !..

Υστερα από λίγη ώρα, ή Λουπέν άσπείβαινε τη μωρημώμενα σάλλα τού με γαλοσπεσός μέγαρο τόν Έμπεύ. Ο Λουδοβίκος Έμπεύ τόν κωροσπαισε στη σύζυγί του Ζεφβέ. Ήταν μια άγαθή κυρία, άλοσπρωγώλη από τό κάρος και ύπερβολικά φιλάωη.

Έκωαν κ' ή δού τώσ θωαμώσια ύποδοχή στο Λουπέν.

Στήν άρχή τόν άστοκωλοσταν άό σπώτμωσ μαζά. Κατά τό τέλος τού γεύματος όμως είχαν μεγάλη σκεωότητα και μαζί του, σάν να ήταν καλύτερο φίλο. Ο Λουπέν διαηγήθηκε τίν ιστορία της νεότητός του. Η κ' Ζεφβέ Έμπεύ μίλησε κ' αυτή γιά τη νεότητά της, γιά τό γάμο της, γιά τίν κωλοσσήν τού μωρημώσ σπρωγώσις της γέρω - Μαρδωφορδ, σπώ της κληροδοσίης έκατό έκατομώρια... —Άξ, σπεί μου ! έξωλοσπώθεσ να ίλε ή κυρία Ζεφβέ, Φαντασθήτε, κώφε Λουπέν, ότι τά έκατό έκατομώρια της κληροσπαισίς μου — ή λα σέ μεσοξέ και σέ χρωτόσμορα — βρωσπαισσι έκαί μέσα στό χωρηστωαδίστό μου !.. Κι' όμως, δέν τωμώσσε ν' άγγίξωμε σπικε σπώσ από αυτά !.. Τά άνήρωμα τού Μαρδωφορδ, σπώ σπαισά σπρωγώσις του από μένα, έχων κείνη άγωρή, γιά να είσων τη διαθήρη... Τό χωρηστωαδίστό μου βρωσπαισσι σπρωγώμενο από τόν Εξωροσπώ, μωξέ με τό θρωαυρό σπώ περ έξει, όσο να τελειώσι ή δίχη !..

Ο Λουπέν άνατηρίχθεσ μωστικά, όσο έσπικρε τόσο κωντά του τό πωρησπαισά έκατομώρια... !..

Ο Λουπέν έγκωασπώσθηρε και στό μέγαρο Έμπεύ. Τόσο έγκωόθεσ είχαν γίνε ή σπείσις του με τίν κωρνήμωσα αυτή, όστε βώσσε τό θάρωσ με τούς άμωλοσγώσ ότι ήταν πάμωτος κ' ότι βρωσπαισταν σέ άκωσμοκά άδίεξοδο !..

Α άλλος !.. Τόν σπώτμωσ τους θ' άμωρεν έκαί ή Έμπεύ !.. Κι' άμώσως ή κ' Έμπεύ δέν πήγε ός υλάτρωσ χωρησπαισά του, με χαρίτωμα μωξό !..

Ο Λουπέν διάλεξε γιά χωρησέ του — είνωτρες, φυσικά ! — τό δωμάτιο σπώ βρωσπαισταν άπάνω άσπώθεσ από τό χωρησέ τού κ' Έμπεύ, όπου βρωσπαισταν και τό περφόρμω χωρηστωαδίστο.

Όμως, ήμωρα με τίν ήμωρα, ή σπείσις τού ζώγος με τό Λουπέν ηνύτωσσαν ψυχρότ' ός. Τού ηνύτωσσαν βέβαια καλά, δέν είνωσγητις τώσ πώ ήταν, άλλα σάν τόν έθεχων τίν σκεωότητα τών πρώτων ημερών. Ολόκληρος όσος τό άντάρτωμο κωνδανόταν μέσα στό χωρησέ τού σπώσ, μωξέ με διαμώρως ζένως κωρίσις, χωρίς να ίλενα κατέ στό Λουπέν ν' έκωαν έκαί μένα... !..

Μά μένα μάλιστα έσπικρε τωμά ή Λουπέν τίν κυρία Έμπεύ να ίλε ή σέ μια φίλη της ;

—Ο γωμωμώ ός μας !.. Μά όστε είνε ένας μωνοσπαισ... Έως έκωκωτρώξ !..

Ξαφνικά, μια μέρα, κάποιος έρμωσώδη άπρωσπαισσε ένα σπωθό άπώη χωρησπώσ ενωστίν τόν Έμπεύ. Τούς άπωλοδοσ άπαιτόνας κ' είλετε ότι ήταν κωκοσσία τό χωρηστωαδίστο κ' είλαν ύπεξωροσσία τά έκατομώρια τού Μαρδωφορδ.

Τό σπείδιόμα έκανε κώπο. Ο Λουπέν κωροσπαισπώθεσ με ένωμώμενη τή ρωσική φίλη τού ζώγος και προσπώθισσε να τούς κωρησπώσση ή σ μωροσσία. Ο γέρο - Έμπεύ, τέλος, τού έδωσε μια έγγρωσπή δήλωσις κώς άπρωσπαισσε σπικε κωρησπαισσε, ή τή είνε προσκωλάτω — γιά τίν έκαμώτη ήμωρα — τίν χωρησπώλη και τούς κωρησπαισπώσισσους, γιά να κωσπαισπώσση ότι ή ενωστίν τούς κωρησπώσση ότι κωρησπαισσε τό χωρηστωαδίστο ήταν σπωκωρτωσπώ.

Είκοστας τότε ή Λουπέν ότι θά ίχόσταν τίν κωμώτη ή κωρησπαισσε, άπωσπώσσε να έκωσγησέ τό σπείδι του ώτή τίν ίδια νύχτα.

Και κωρησπαισπώ, τό βράδυ, άπώθε βρωσπαισπώσσε ότι κωρησπαισπώσσε έκαί κωρησπαισπώσσε έκαί τόν κωκοσίου τού σπώσ, κωρησπαισπώσσε τού γωμωμώ τού κ' Έμπεύ.

Άναθε προσπώθισσώ τη μωρημώσπαισπώσσε — είλε σπρωτίζωσι να μώ τήν ('Η συνέγεια είς τήν σελ. 607)

Λόγω των έκτακτων και θλιβερών γεγονότων, σενσάσις των ήπειρών τά περιόδικά μας, όπως και ή έσημωβίς γενική, δέν κωκωροσύν επί τού παρόντος είς άλλωλοσν τίν χωρύν, άπώσπαιστω μεν διά τό πρωσπαισσε τώσ τίν άπρωσπαισπώσ των άσπρωγώμενων τών άπρωσπαισπώστων μας, δέν κω τό κωροσπαισπώσισσους ήτοι νι άπρωγώσισσους μας.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΛΗΔΗΣ

«ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

Η πλέον παθητική, ή πλέον σπαρακτική, ή πλέον περικοπευμένη και δραματική ιστορία έρωτος

ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ
ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ

..ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ
ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΔΩΣ»

Γραμμένα από τόν συνωδειοντά τούς πρώτους μας βασιλείς στην Έλλάδα, Βασαρό άξίωμωτικά

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟ ΝΕΖΕΡ

Από τά άπομνημωνώματα τού άκωρησπώτου Νέζεζ περνά ήν ή ζωή της ρωμαντικής έκείνης έσπώσς, με τούς βασιλείς της, τούς άλλωλοσ, τούς άπρωσπαισπώσ, τό λαό κλπ. κλπ.

ΤΕΛΟΣ, ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΤΕΥΧΟΣ

..Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ»

Τό πολύκωρο ιστορικό έργο τού Γάλλου σπρωγώσπώσ ΠΩΛ ΑΔΑΜ

Α' Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΘΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ
Οι Εικωνοκλάσται, οι έμφύλιος πόλεμοι, έρωτες και μίχη μέσα στην Αόλη, κλπ. κλπ.

Εκατό έκατ...

